

Johannes 14

"Jezus antwoordde en zeide tot hem: wie Mij liefheeft, die zal Mijn woord onderhouden; en Mijn Vader zal hem liefhebben, en Wij zullen tot hem komen en woning bij hem maken. Maar wie Mij niet liefheeft, die onderhoudt Mijn woorden niet, en het woord dat gij hoort is niet het Mijne, maar van de Vader, Die Mij gezonden heeft." Johannes 14: 23 en 24 (Luther-vertaling)

Deze woorden van de Heere Christus: "Wie Mij liefheeft, die zal Mijn woord onderhouden", vinden hun aanleiding daarin, dat de Heere Christus kort te voren ook bijna op dezelfde wijze heeft gesproken (Joh. 14:21): "Wie Mijn geboden heeft en ze onderhoudt, die is het die Mij liefheeft en Ik zal hem liefhebben en Mij aan hem openbaren." Daarom vraagt de trouwe Judas (maar niet de Iskarioth) in vers 22: "Wat, wilt Gij u alleen aan ons openbaren en niet aan de gehele wereld?" De Heere Christus antwoordt hier op deze vraag. En hier ziet men de vleselijke en echt joodse gedachten van de apostelen, dat zij op een wereldlijk rijk van de Heere Christus hoopten en zij daarin de eerste willen zijn, zodat zij reeds in gedachten de landen onder elkaar verdeeld hebben. Zo zijn ook nog heden ten dage de Joden gezind, zij hopen op een wereldlijke Messias.

Omdat dus de Heere Christus zegt: "Wie Mijn geboden heeft en ze onderhoudt, die zal Ik liefhebben en Mij aan hem openbaren", zegt Judas: "Zullen wij dat alleen zijn?" Zal het dan zulk een povere openbaring zijn? Zal zij niet aan de gehele wereld geschieden, zowel Joden als heidenen? Wat zal dat betekenen? Zullen wij alleen U kennen, en de heidenen niets van U weten? Zulk een verkeerde, joodse waan beheerst de apostelen! Derhalve beschrijft dit evangelie hier het rijk van de Heere Christus en stelt de jongeren geheel iets anders voor ogen, als wilde Hij zeggen, neen, lieve Judas, de wereld heeft een geheel ander rijk; Ik bedoel het alzo: "Wie Mij liefheeft, die zal Mijn woord onderhouden, en Ik zal bij hem zijn met de Vader en de Heilige Geest en woning bij hem maken." Deze woning heet de woning Gods, gelijk Jeruzalem de woning Gods genoemd werd, welke Hij Zichzelf verkozen had: "Hier is Mijn haard, huis en woning". Evenals ook nog heden ten dage de kerken de woningen Gods genoemd worden, omwille van het Woord en sacrament. Mij dunkt, Christus spreekt Zich hier scheid uit en doet hier een voorspelling, vergeet de woning Jeruzalem, van welke alle profeten zeggen: "Hier wil Ik wonen van eeuwigheid tot eeuwigheid." Deze woning breekt de Heere Christus af, en maakt en bouwt een nieuwe woning; een nieuw Jeruzalem; niet van steen en hout, maar Hij zegt: "Wie Mij liefheeft en Mijn woord houdt; daar is Mijn kasteel, Mijn vertrek en Mijn woning."

Daarmede geeft Christus uitsluitel op de twistzaak betreffende de ware kerk. Want nog heden ten dage hoort men hoe de pausgezinden zich beroemen en zeggen: "De kerk, de kerk!" En dat is waar, Christus wil Zijn woning hebben daar waar de Vader en de Heilige Geest zijn en willen wonen. De gehele Drieëenheid woont in de ware Kerk: Wat de waarachtige Kerk doet en verordent, dat doet en verordent God. Maar de nieuwe kerk is een andere woning dan Jeruzalem. Als had Jeruzalem niet de minste betekenis in Zijn ogen, zo breekt Hij alle profetieën aangaande Jeruzalem af en richt een andere woning op, namelijk: De Christelijke Kerk. Daarin zijn wij het met de pausgezinden eens, dat er een christelijke kerk is; maar Christus wil ook nog anders in den lande zijn.

Het zijn voortreffelijke en hartroerende woorden, dat God hier beneden tot ons wil komen. Hij wil tot ons komen, wij behoeven niet naar boven te stijgen; Hij wil bij ons zijn tot aan het einde der wereld; en daar woont de Heilige Geest, die alles werkt en tot stand brengt in de christelijke kerk.

Waarover loopt echter tussen de pausgezinden en ons de strijd? Antwoord: Over de ware christelijke kerk. Moet men dan niet aan de christelijke kerk gehoorzaam zijn? Ja, voorzeker, daartoe zijn alle gelovigen verplicht, want Petrus (1 Petr. 4:11) gebiedt: "Als iemand spreekt, dat hij het spreke als Gods woorden", wil iemand prediken, dan zwijge hij met zijn eigen woorden; die zijn geldig op wereldlijk en huiselijk gebied; maar hier in de kerk moet

hij niets spreken, dan de woorden van deze rijke Huisheer; anders is het de ware Kerk niet. Daarom moet het heten: God spreekt. Immers gaat het ook zo in de wereld; wil een vorst regeren, dan moet zijn stem in zijn land en huis gehoord worden. Wanneer dit nu reeds in dit armzalig leven plaats vindt, hoe veel te meer moeten wij dan het Woord Gods laten klinken in de kerk en in het eeuwige leven. Alle onderdanen en regeerders moeten het woord van hun vorst gehoorzamen. Dat noemt men: Het beheer hebben. Daarom is een prediker een huishouder Gods, uit kracht van zijn opdracht en zijn ambt; hij mag niet anders zeggen, als wat God zegt en beveelt. En als men nu veel gewauwel maakt buiten Gods Woord om, dan bestaat desondanks de kerk niet in praatjes; al worden zij hier ook woedend over; zij roepen maar: "Kerk, kerk"; men moet naar de paus en de bisschoppen luisteren.

Wanneer hen echter wordt gevraagd: Wat is de Christelijke Kerk? Wat spreekt en doet zij? Dan antwoorden zij: de kerk ziet op de paus, de kardinalen en bisschoppen. Dit is nu niet de waarheid. Daarom moeten wij op Christus zien en van Hem horen, hoe Hij de ware Christelijke Kerk

beschrijft, in tegenstelling met hun leugenachtig geschreeuw, want men moet Christus en de apostelen meer geloven; namelijk, dat men Gods Woord moet spreken en doen, gelijk Petrus en hier de Heere Christus zegt: "Wie Mijn woord houdt, daar is Mijn woning." Ziedaar de Bouwmeester, Mijn woord moet er in blijven anders zal het Mijn huis niet zijn; onze pausgezinden willen het beter weten, maar daarom verkeren zij dan ook in het gevaar dat het Zijn huis niet is. Christus zegt: Wij willen bij hem woning maken; en daar werkt de Heilige Geest. Het moet een volk zijn, hetwelk Mij liefheeft, en Mijn geboden onderhoudt. Zo wil Hij het hebben!

Hier zegt Christus niet, hoe de bouw der kerk in haar werk gaat, gelijk Hij boven gesproken heeft van de woning. Maar als zij gebouwd is, dan moet het Woord gewis zijn, dat een Christen niet anders horen mag dan Gods Woord. Overigens, op het gebied der huishoudingen en der wereldlijke regering hoort hij een ander woord, namelijk, hoe de kwaden gestraft en de goeden beschermd worden. Maar hier, in de Christelijke Kerk, moet het een huis zijn, waarin niets anders weerklinkt dan het Woord Gods. Al worden zij hierover woedend en schreeuwen: "kerk, kerk ..." zonder Gods Woord is het niets waard. Mijn lieve Christenen zijn standvastige belijders van het Woord in leven en in dood, zij willen van deze woning niet aflaten, zo zeer hebben zij deze Vorst lief; daarentegen baat geen genade of ongenade, zij hebben er land en huizen, lijf en leven voor veil. Zo verhaalt men van een Romeins hoofdman, een martelaar; toen hem alles ontnomen was, zei hij: "één ding weet ik, dat zij mij mijn Heere en Christus niet kunnen ontnemen." Daarom zegt een Christen: "Christus wil ik hebben, al moest ik daarvoor ook al het ander laten varen; wat ik niet kan meenemen, dat moet maar achterblijven; alleen Christus is mij genoeg." Derhalve moeten alle Christenen zich standvastig houden alleen aan het Woord (gelijk 1 Petr. 4:11 zegt); naar de kracht die God werkt.